

Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia; minä puhun minun sydämelleni ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osoittane? Onko Jumala unohtanut olla armollinen ja sulkenut laupeutensa vihansa tähden? Ps.77: 6, 8, 10

Näin ajattelee ja puhuu yksi katuvainen ja epäileväinen sielu uudenvuodenpäivänä, koska se entinen elämä johtuu mieleen ja hänen syntinsä tulevat muistoon. Hän ajattelee niitä vanhoja aikoja ja entisiä vuosia, koska hän haaskais armon kallista aikaa ja eli suruttomuudessa. Hän ajattelee sitä aikaa, koska Herra rupeis häntä herättämään ylös synnin unesta. Ja tätä ajatellessa tulee myös mieleen kuolema, tuomio ja ijankaikkisuus. Silloin puhuu hän sydämellensä ja hänen henkensä tutkii, kuinka se olis mahdollinen, että Jumala olis hänelle armollinen ja pelastais hänen sielunsa ijankaikkisesta kuolemasta. Niitä ajatteli Daavid, koska hän kirjoitti 77. psalmissa: "Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia. Minä puhun sydämelleni, ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osoittane."

Ja mikäs olis soveliaampi sekä nuorille että vanhoille, sekä rikkaille että köyhille, sekä kuninkaalle että kerjäläiselle, mikäs olis soveliaampi ajatella Uudenvuoden päivänä kuin niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, koska ihminen ei ainoastans nuoruuden hulluudessa, mutta myös miehuuden iässä on niin pahoin elänyt. Ajattele nyt, surutoin raukka, niitä entisiä aikoja, koska Jumala sekä maallisen että hengellisen siunauksen kautta on alkanut herättämään syntisiä ylös synnin unesta, jos he ottaisit paremmin vaarin armon kalliista ajasta kuin tähän asti on otettu vaari. Sillä ei ole Jumala velkapää odottamaan suruttoman ihmisen parannusta ylöns kauan, vaikka Hän antoi entisen maailman ih-

misille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa odottama-aikaa, jos he mitämaks sen ajan sisällä tekisit parannuksen. Mutta eipä ne huolineetkaan siitä suuresta armosta, vaan tulit pahemmaksi ja ei paremmaksi, niin että Herran täytyi viimein valittaa, että ihmisen pahuus on suuri maan päällä, ja silloin täytyi Hänen vedenpaisumuksen kautta hukuttaa heitä maan päältä.

Kukas tiesi, jos Herra nytkin olis antanut suruttomille tämän vuoden, joka nyt kulunut on, parannuksen ajaksi, ja ei ole vielä parannus tehty. Onko Hän vielä velkapää odottamaan toisen vuoden ja kolmannen, niin kauan kuin he rupeevat muistamaan niitä vanhoja aikoja ja ajattelemaan niitä entisiä armonpäiviä, joita he ovat turhaan kuluttaneet suruttomuudessa. Mutta ei se ole paljon odotettava, että he rupeisit niin ajattelemaan, niin kuin Daavidi edellä mainitussa psalmissa ajatteli, onkohan Jumala vielä armollinen, vai onko Hän peittänyt laupeutensa vihansa tähden. Vissimmästi täytyy yhden katuvaisen ja epäileväisen sielun niin ajatella, koska entinen aika johtuu mieleen, jonka hän on turhaan kuluttanut maailman turhuudessa.

Mutta ei suinkaan suruttomat epäile koskaan Jumalan armosta, eikä he ajattele niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, kuinka he ennen ovat eläneet ja kuinka he nyt elävät, vaan he ajattelevat, kuinka heidän pitää edeskäsin elämän ruumiin puolesta. Kuinka heidän pitää rikastuman ja hyvin aikaan tuleman tässä maailmassa. Jos maailman orja muistelee niitä entisiä aikoja, niin hän muistelee ainoastans, kuinka hän silloin oli voittanut paljon,

kuinka hänellä silloin oli hauskaa. Välistä hän muistelee omaa narreuttansa, kuinka hän saattoi pettää ihmisiä, kuinka hän oli luja, kuinka hän oli viisas ja toimellinen. Mutta ei hän suinkaan muistelee varkauttansa, huoruuttansa ja pahanelkisyyttänsä. Ei hän muista, kuinka hirmuinen ja kauhistavainen hänen entinen elämänsä on ollut, sillä hän on mielestensä tehnyt enemmän hyvää kuin paha.

Mitäs juomari nyt ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajatteleekos hän entisiä aikoja, kuinka pahoin hän on elänyt, kuinka hän on itse lyhentänyt itseltänsä armon päiviä, ja palvelut rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä? Sitä hän ilmanki ajattelee, mistä hän nyt tänä päivänä sais paloviinaa, että hän pääsis taas houraamaan ja maailman iloa pitämään. Viinaglasissa hän tänä päivänä tekee parannuksen lupauksia, ettei hänen pidä koskaan niin hulluksi tuleman, että hän heittäisi viinaa maistamasta.

Mitäs viinaporvari ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka monta sielua hän on hukuttanut menneenä vuonna ja kuinka monta henkeä hän viinallansa on saattanut helvettiin ennen määrättyä aikaa? Minä luulen viinaporvarin ajattelevan Uudenvuodenpäivänä, kuinka monta viina-astiata on kulunut menneenä vuonna ja kuinka paljon hän on sen päältä voittanut ja kuinka paljon viinaa hän nyt tarvitsee tänä vuonna.

Mitäs yksi katumaton huora ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajattelee ilmanki, kuinka hän on menneenä vuonna elänyt niin kuin luontokappale ja ristiinnaulinnut Vapahtajan huoruudellansa? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka hänen pitää laittaman itsensä hyvin koreaksi, että hän kelpais riettaalle huoraksi. Hän nostaa ylös rintojansa, koettelee jalkojansa ja stryykää päätänsä, ja katselee haamuansa peilistä.

Mitäs yksi ahne ja rikas maailman orja ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka paljon vaivaisia hän on ruokkinut menneenä vuonna, ja kuinka monta riksiä hänen nyt pitäis antaman vaivaisille sen edestä, että hän on ennen ahneudellansa monta vaivaiseksi saattanut? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka monta sataa riksiä hän tänä vuonna pitäis voittaman, jos hänen kruununvarkautensa menestyy ja kuinka monta vaivaista hänen pitää tämmäämän velasta, että hän sais oikeutensa ulos.

Mitäs yksi surutoin köyhä ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka rietas on tehnyt häntä köyhäksi juopumuksen kautta, huoruuden kautta, eli laiskuuden ja ylpeyden kautta, ja kuinka hän on tuhlanut ruumiin ja sielun tavarat, ja sen kautta ansainnut helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen? Minä luulen hänen ajattelevan, mistä hän tänä päivänä sais voita peräsuoleensa.

Näitä ja muita sen kaltaisia suruttomat ajattelevat Uudenvuodenpäivänä. Mutta ei suinkaan se entinen kauhistavainen elämä johdu mieleen, eikä se ajatus tule heille, että tämä vuosi taitaa olla viimeinen vuosi, joka nyt kulunut on, jona Herra on suuresta armostansa odottanut parannusta heiltä, ja nyt on armon ovi suljettu tulevaiseksi vuodeksi, vaikka armonvaras sanoo: "Kyllä armon ovi vielä on auki." Mutta eipä ollut armon ovi auki entisen maailman ihmisille; siitä päivästä saakka, jona Noak meni arkkiin, suljettiin myös armon ovi kiinni, sillä ei Herra anna itseänsä pilkata.

Ja koska nyt valkeus on tullut maailmaan, ja kaikki suruttomat ovat nähneet, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu, niin makaa yksi hirmuinen edesvastaus niiden päällä, jotka nyt ei ota

vaarin Jumalan armollisesta kutsumisesta, vaan pyrkivät aina edespäin paa- tumuksessansa.

Vapahtajan nimipäivänä pitäisit kaikki, jotka ovat kristityn nimen saaneet, muistaman niitä kalliita lupauksia, joita he ovat tehneet kasteessa, kussa heille annettiin nimi. Ja joiden nimi on kirjoitettu elämän kirjassa, pitäisit rukoileman sitä Suurta Viinamäen Isäntää, että Hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmätömiä puita, että he mitämaks rupeisit hedelmän kantamaan, koska Herra sonnittaa heidän juurtansa. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja kaikkein murheellisten, katuvaisten, heikkomielisten rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Koska nyt Vapahtajan nimipäivänä uusi vuoden luku aljetaan, joka on 1851 Vapahtajan syntymisen jälkeen, ja se on tietämätöin, kuka meistä elää tämän vuoden loppuun asti, niin meidän pitäis tämän vuoden alussa perään ajattelman, kuinka monta tulevana vuonna näkevät valkeuden. Me tiedämme, että maailma nyt on surkiassa pimeydessä, ettei ole monta henkeä elämässä niiden suhteen, jotka makaavat haudassa. Ja ne, jotka makaavat haudassa, ei tiedä valkeudesta mitään. Vaikka kuinka kirkkaasti aurinko paistais heidän päällensä, ei he näe sitä, sillä he ovat tunnottomaksi tulleet. Mutta ei yksikään tiedä, missä tilaisuudessa heidän sielunsa on muut kuin net harvat sielut, jotka vielä vaeltavat valkeudessa. Ne tietävät, ettei suinkaan kuolleet ole hyvässä tilaisuudessa, sillä Daavidi sanoo: "Kuka kiittää sinua tuonelassa?"

Mutta ei suinkaan kuolleet itse tiedä, että he ovat kuolleet. Mitäs heidän pitää tietämän, jotka makaavat pimeässä haudassa. Heidän valkeutensa on sammunut

ja se mato, joka ei koskaan kuole, kaluaa heidän luitansa. Herra osotti kerran profeetta Hesekielille kuolluitten luita, jotka olit hajotetut ympäri maailman, ja Herra kysyi häneltä, jos hän luuli, että ne kuolleet enää saavat hengen ja rupeevat elämään. Mutta ei profeetta sanonut tietävänsä. Me näemme myös paljon niitten kuolluitten luita, mutta emme tiedä, saavatko ne enää hengen. Se näyttää kohta mahdottomaksi meidän silmäimme edessä, mutta Herran edessä ei ole mitään mahdotointa.

Me sanoimme äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka ovat kuolleet, sillä muutamat ovat maanneet kuolleena 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 ajastaikaa, ja jota enemmän he makaavat kuolleena, sen enemmän he mätänevät. Ja viimein he tulevat niin koloksi, että yksi elävä ihminen ei vihti katsoa heidän päällensä. Yksi vanha mädännyt raato haisee niin pahoin, ettei elävä ihminen saata olla niissä paikoissa, kussa semmoinen mädännyt raato makaa kuolleena ja mädänneenä. Ja nämät kuolleet ovat tulleet niin koloksi, ettei elävät ihmiset saata muuta kuin surkutella heidän onnettomuuttansa, jotka ovat itsensä murhanneet, ja sitte kuoleman jälkeen vaeltavat pimeyden aikana ja kummittelevat ja pelättävät eläviä ihmisiä. He tulevat manalaiseksi, joilla ei ole yhtään rauhaa haudassakaan.

Vaikka me muutoin näemme, että kuolleet makaavat rauhassa eikä puhu yhtään sanaa, ja antavat myös muille kuolleille rauhan, mutta manalaiset ei anna eläville ihmisille rauhaa, vaikka he vihaavat valkeutta eikä tohdi valkeuden aikana vaeltaa. He pelkäävät valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Mutta pimeyden aikana prukaavat manalaiset vaeltaa. Muutamat kynsivät seiniä ja muutamat ulvovat niin kuin hukan penikat ja muutamat parkuvat

pimeyden aikana niin kuin äpäret. He kai-
paavat kastetta ja kristityn nimen.

Mutta kukas saattaa manalaisille kas-
teen antaa? Kukas saattaa äpärelle kristi-
tyn nimen antaa? Ei kukaan, jolla elävä
henki on, saata niille kristityn nimen an-
taa, sillä he ovat äpäret. Ja he ovat sillä
laila tulleet äpäreksi, koska vanha ihmi-
nen on tappanut sen uuden ihmisen alkua,
ettei ole semmoinen huora vahdattu ih-
misiltä, niin pääsi hän surmaamaan he-
delmänsä. Maailman kunnian tähden tah-
tovat huorat salata heidän tilaisuutensa,
ettei saa kukaan koetella heidän vatsaansa
eikä sydänsuonia. Itse he pusertavat vat-
sansa niin kovin, ettei maailma pitäis hu-
omaitseman, missä tilaisuudessa he ovat.
Ja koska syntymäaika tulee, menevät he
navettaan, kussa ihmiset ei näe, ja siellä
pimeydessä ja salaisuudessa pääsee vanha
ihminen tappamaan sen uuden ihmisen
alkua. Ja sen kaltaisista tulevat äpäret,
jotka räähkyvät pimeyden aikana niin kuin
lapset ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä, ja
kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksi-
kään elävä ihminen saata niille kristityn
nimeä antaa, sillä he ovat äpäret, ja ovat
vanhalta ihmiseltä tapetut, ja kuuluvat
manalaisten joukkoon, ja antakoon heille
manalaiset kristityn nimen.

Me sanoimme jo äsken, ettei ole monta
henkeä elämässä niitten suhteen, jotka ma-
kaavat kuolleena. Mutta kuolema varti-
oitsee myös niitä, jotka nyt ovat elämässä.
Ja se on sangen vaarallinen, jos ne harvat
sielut, jotka ovat elämässä, ei ymmärrä
varoittaa henkeänsä. Sillä muutamat me-
nevät sulaan, koska he ovat ylön rohkia
vaeltamaan jään päällä, eikä katto eteensä.
Muutamat menevät koskeen ja hukkuvat
siinä, koska he nukkuvat kosken niskassa.
Semmoinen vahinko tulee usein uneliai-
suudesta ja valvomattomuudesta.

Enkä ymmärrä minä, kuinka he saat-
tavat olla niin huolimattomat, koska he
kulkevat tervalastin kanssa ijankaikkisuu-
teen, vaikka he tietävät, että monta vaa-
rallista paikkaa on, joita heidän pitäis
ajalla välttämän. Muutamat eksyvät vael-
taissa sitä kaitaista tietä, ja joutuvat tien-
haaroihin, eikä pääse ihmisten tykö yöksi,
vaan kylmettyvät mettään, koska he ovat
niin vähissä vaatteissa, ja tulevat viimein
kaikille pedoille ruuaksi. Muutamat louk-
kaavat itsensä pahoin sen suuren louk-
kauskiven päälle, jonka maailman ruhtinas
on vierittänyt Sinain vuorelta. Muutamat
kompastuvat ja lankeevat veteen eli val-
keaan ja hukkuvat sillä laila. Muutamat,
jotka ovat purjehtimassa tämän maailman
lainehtivalla merellä, nostavat kaikki pur-
jeet kovalla tuulella ja joutuvat niin muo-
doin haaksirikosta kärsimään, koska het-
kovan ilman aikana ei pysy toivon ank-
kurissa kiinni. Muutamat kuolevat sillä
laila, että maailman puoskari antaa heille
uniuomaa, koska he ovat kovassa tus-
kassa, ja niin he nukkuvat ijankaikkisesti.

Ja kuka saattaa luetella kaikki vaarat,
jossa ihmisen henki on tässä maailmassa?
Sen me tiedämme, ettei ole ihmisen henki
lujan takana. Ja erinomattain sodassa kuo-
lee paljon ihmisiä, koska vihollinen ei ar-
mahda ketään, ei nuoria eikä vanhoja. Ei
vihollinen armahda vastasyntyneitä eikä
imeväisiä, ja joka ei sodi vastaan, niitä
hän viepi ijankaikkiseen vankeuteen.

Koska siis niin monta vaaraa on, kus-
sa ihminen saattaa kadottaa henkensä,
kuinka monta te luulette näkevän valke-
utta tulevana vuonna? Se on tosi, että ih-
misen henki ei ole hänen omassa vallas-
sans, mutta ihminen on usein itse syypää
omaan kuolemahans, koska hän, niin
kuin nyt sanottu on, vaeltaa huolimatto-
muudella tämän vaarallisen maailman lä-

pitse, eikä katso eteensä, kuinka ja millä tavalla hän vaelttaa. Moni ihminen on niin rohkea, ettei hän ymmärrä varoittaa henkeänsä, vaikka hän tietää kyllä, että kuolema vartioitsee häntä joka askeleessa, joka silmänräpäyksessä, yhtä [hyvin] vaelttaa hän rohkiasti ijankaikkisuuteen, eikä kysy sen perään, jos hän itse tulis syypääksi omaan kuolemaansa. Mikä suuri edesvastaus siitä tulee ijankaikkisuudessa?

Koska Jumala antoi meille hengen, niin hän antoi meille yhden suuren ja kalliin tavarain, jota meidän pitää kaikella muodolla varoittaman, ettemme kadottais sitä. Vaikka ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassansa, kuitenkin se on ihmisen ensimmäinen ja suurin velvollisuus vaelttaa varoituksella tämän vaarallisen maailman läpitse, ettei hän tulis syypääksi omaan kuolemahansa.

Emme me puhu niistä, jotka ovat vasiten surmanneet itsensä ja ovat jo kuolleena maanneet seitsemän ja kahdeksan kymmentä ajastakaikaa ja ovat jo mädänneet maan povessa, niistä ei ole yhtään toivetta, että he tulisit koskaan elämään. Emme me myöskään puhu niistä manalaisista, jotka vaeltavat pimeyden aikana ja pelättävät ihmisiä; ne rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Emme myös puhu niistä, jotka ovat äpäräksi tulleet ja semmoisena räähkyvät pimeyden aikana. Niitä on vanha ihminen syntyissä eli varsin syntymisen jälkeen tappanut, ja net ei ole koskaan Vanhemman rintoja imeneet, eikä semmoiset äpärät ole valkeutta nähneet.

Emme myös puhu niistä, jotka ovat kuolleena syntyneet ja siltänsä heitetyt kirkkomaan aidan ylitse. Mutta me puhumme niistä, jotka nyt ovat elämässä, kuinka vaarallinen niille on tämä heikko

ja huikentelevainen elämä, monta vaarallista vaeltain tietä, jos het ei ota ja katso eteensä kulkiessansa ijankaikkisuuteen. Kuinka he saattavat vastata henkensä edestä, jos he sen hukuttavat huolimattomuuden kautta, peräänkatsomattomuuden kautta, rohkeuden kautta, laiskuuden kautta, uneliaisuuden eli valvomattomuuden kautta, koettelemattomuuden kautta.

Moni sanoo, ettei hän pelkää kuolemata. Mutta minä luulen, että kuolema on peljättävä kaikille, jotka ovat ennen jo kuoleman vallassa olleet ja ovat siitä virkoneet. Ei niillä taida olla kuoleman pelko, jotka ei ole koetelleet, mikä kuolema on, eikä niillä kuolleilla ole kuoleman pelko, sillä he pelkäävät enemmän elämätä kuin kuolemata, niin kuin net onnettomat sielut, jotka surmaavat itsensä. Suurempi pelko niillä on elämästä kuin kuolemasta. He vihaavat omaa henkeänsä. Mutta ei Vapahtajan tähden, vaan sen tähden, että tämä uusi elämä tulee heille vaivaksi sen ristin kantamisen tähden. Ja he luulevat kyllä olevansa valmiit kuolemaan, koska he hirttävät itsensä suruttomuuden nuoralla.

Mutta jokainen, joka on kuolemasta päässyt elämään, kiittää vissimmästi Jumalata, joka on hänen henkensä varjellut, eikä hän enää haluais kuolla. Semmoinen pelkää enemmän kuolemata kuin elämätä. Joka on suuttunut tähän elämään sen vaivalloisuuden tähden, joka siitä seuraa, semmoinen kyllä rakastaa kuolemata, mutta kiittäneekö semmoinen Jumalata tuonelassa, koska hän on surmannut itsensä ja tappanut sen hengen, jonka Jumala hänelle antoi?

Älkääät surmatko itseänne, te elävät ihmiset. Älkääät vihatko sitä henkeä, jonka Jumala teille antoi, vaan rukoilkaat paremmin sitä Suurta Ristinkantajata, että

Hän varjeli sen heikon hengen, joka teillä on, ettei teidän Vanhemmalle tulis muret teidän kuolemastanne, jos te oman tottelemattomuutenne kautta menette juuri ohukaisen jään päälle eli jos te hukutte kosken niskassa, eli jos te fästääte valkian kanssa ja niin muodoin poltatte itsiänne, jos te huolimattomuuden eli valvomattomuuden kautta putoatte veteen eli valkiaa, eli jos te kiikutte ylös korkian temppelin harjalle ja sieltä pudottuanne taitatte teidän niskojanne, eli jos te menette synnin synkiään mettään ja eksytte siellä kauvas Vanhemman talosta. Silloin tulee Vanhemmalle suuri muret teidän kuolemastanne.

Hän on teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Ja Hänelle tulee suuri muret teidän kuolemastanne, jos te oman huolimattomuutenne kautta hukutte. Voi, voi, kuinka suuri muret on

tänäkin vuonna tullut niistä lapsista, jotka ovat nuorena kuolleet. Ne ovat raukat eksyneet pois Vanhemman talosta. Ja taivaalliselle Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä sieluista, jotka sillä lailla ovat menettäneet henkensä ja vielä ristiveljet ja ristisisaret itkevät niiden haudan päällä.

Kuka tiesi, kuinka monta sielua [tänä] vuonna ovat valvomassa Vanhemman haudan päällä? Kukas tiesi, kuka silloin itkee Maria Magdalenan kanssa Jeesuksen haudan päällä? Kukas tiesi, että Vanhin saa viimein itkeä lasten haudan päällä, jos ne onnettomat raukat ei rupea paremmin valvomaan ja varoittamaan henkeänsä? Älkää saattako teidän Vanhempaanne murheella hautaan, vaan paremmin saattakaat Häntä ilolla taivaaseen öljymäellä ja iloitkaat odottain Hänen tulemistansa. Amen.